

Postanowienie z dnia 17 stycznia 2003 r., I CK 214/02

W razie skutecznego cofnięcia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, sąd ochrony konkurencji i konsumentów umarza postępowanie.

Sędzia SN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

Sędzia SN Barbara Myszka

Sędzia SN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy w sprawie z odwołania Pawła M. i Iwony M. przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki przy udziale zainteresowanego Zakładów Energetycznych Okręgu R.-K., S.A. w S.-K. o przyłączenie do sieci, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 stycznia 2003 r. kasacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego z dnia 6 marca 2002 r.

uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie sądowe.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 24 stycznia 2001 r. pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki odmówił dokonania żądanej przez powodów zmiany warunków przyłączenia do sieci niskiego napięcia. Od decyzji tej powodowie wnieśli odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego. W dniu 6 marca 2002 r. na rozprawie pełnomocnik powodów oświadczył, że cofa odwołanie, a pełnomocnik pozwanego nie wniósł co do tego oświadczenia zastrzeżeń. W tej sytuacji Sąd wydał wyrok, w którym orzekł, że „zmienia w całości decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w ten sposób, że umarza postępowanie”.

W skardze kasacyjnej pozwany podniósł, że wyrok Sądu z dnia 6 marca 2002 r. zapadł z naruszeniem art. 355 § 1 i art. 479⁵³ § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje: (...)

Postępowanie w sprawach z zakresu regulacji energetyki jest dwuetapowe; pierwszy etap obejmuje postępowanie administracyjne, a drugi – postępowanie sądowe, polegające na rozpoznaniu określonych w art. 479⁴⁶ k.p.c. odwołań od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i zażaleń na jego postanowienia (zob. także art. 30 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, Dz.U. Nr 54, poz. 348 ze zm.). Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu regulacji energetyki jest ujęte podobnie jak postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ochrony konkurencji (art. 479²⁸-479³⁵ k.p.c.), również więc co do niego można przyjąć, że nie ogranicza się ono do kontroli zaskarżonego aktu Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, lecz zmierza także do merytorycznego rozpoznania sprawy (zob. art. 479⁵³ § 2 k.p.c.) i jest postępowaniem pierwszoinstancyjnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 października 1998 r., I CKN 265/98, OSP 2000, nr 5, poz. 68 i z dnia 11 sierpnia 1999 r., I CKN 351/99, OSNC 2000, nr 3, poz. 47). Odwołanie lub zażalenie wszczynające to postępowanie jest zatem odpowiednikiem pozwu (por. art. 479⁴⁹ k.p.c.).

W zakresie nieunormowanym w art. 479⁴⁶-479⁵⁶ i art. 479¹-479²² k.p.c. do postępowania sądowego w sprawach z zakresu regulacji energetyki mają zastosowanie przepisy ogólne o procesie. Jednym z takich przepisów jest art. 355 § 1 k.p.c., stanowiący m.in., że sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew. Zgodnie z tym przepisem, skuteczne w świetle art. 479¹³ § 1 k.p.c. cofnięcie odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki powoduje dokonane postanowieniem umorzenie postępowania sądowego wywołanego wniesieniem odwołania. Skutek tego postanowienia powinien więc objąć całe postępowanie sądowe, ale tylko to postępowanie, zaskarżona natomiast decyzja powinna stać się ostateczna. Umorzenie w wyniku cofnięcia odwołania także postępowania administracyjnego, tj. pierwszego etapu postępowania w sprawach z zakresu regulacji energetyki, byłoby możliwe tylko w razie istnienia szczególnej do tego podstawy prawnej (por. np. art. 446 k.p.c.).

W konsekwencji, art. 355 § 1 k.p.c., mający zastosowanie także w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu regulacji energetyki, wykluczał zarówno zmianę zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, jak i umorzenia całego postępowania wraz z postępowaniem administracyjnym. Sąd, zamiast wyroku o

przytoczonej wyżej treści, powinien wydać tylko postanowienie o umorzeniu postępowania sądowego.

W skardze kasacyjnej trafnie wskazano także na naruszenie przez Sąd art. 479⁵³ § 2 k.p.c. Zmiana decyzji, o której w nim mowa, jest orzeczeniem co do istoty sprawy, wobec czego nie mogła ona być aktualna, gdy uzasadnione było tylko orzeczenie formalne, tj. dotyczące toku postępowania.

Uwzględniając skargę kasacyjną, o uchyleniu zaskarżonego wyroku, zapadłego w sytuacji, w której wyrokowanie stało się zbędne, i umorzeniu postępowania sądowego, rozstrzygnięto postanowieniem (art. 393¹⁶ w związku z art. 354, 355 § 1, art. 391 i 393¹⁹ k.p.c.; por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 października 1999 r., III CKN 693/98, OSNC 2000, nr 4, poz. 73 i z dnia 29 sierpnia 2001 r., IV CKN 1153/00, nie publ.).